

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **RailCity Vyšehrad s.r.o.**, IČ 281 44 473
sídlem Svobodova 2, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. MK 2617/2020 OPP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci a obsah správního spisu

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo jako nedůvodné zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru památkové péče (dále jen „Magistrát“) ze dne 7. 10. 2019, č. j. MHMP 1969135/2019 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byl žalobkyni uložen správní trest úhrnné pokuty ve výši 300 000 Kč dle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění rozhodném (dále jen „přestupkový zákon“) za spáchání přestupků dle § 35 odst. 1 písm. c) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „památkový zákon“).

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím Magistrát shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků dle § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona. Žalobkyně se dopustila spáchání dotčených přestupků (v jednočinném souběhu) tím, že v rozporu s § 9 odst. 1 památkového zákona neplnila povinnosti uložené vlastníkově kulturní památky č. p. X, k. ú. X (dále též „budova bývalého nádraží P.-V.“, „objekt“ či „kulturní památka“), jelikož v období od 13. 12. 2018 do 28. 2. 2019 (1) nepečovala o její zachování, (2) neudržovala ji v dobrém stavu a (3) nechránila ji před ohrožením, poškozením a znehodnocením. Konkrétně Magistrátem vytčené závadové jednání žalobkyně spočívalo v následujícím jednání:

- došlo k masivnímu a plošnému odpadnutí omítkové vrstvy se štukovou výzdobou na severovýchodním křídle objektu vpravo od centrální části fasády směrem do ulice, a to vlivem plošného zatečení skrz střechu, zdivo zjevně vlhké, zbytky omítek a štuků byly splaveny na chodníku pod místem dopadu,
- z fasád směrem do ulice průběžně odpadávají kusy štukové výzdoby, omítek a cihelného zdiva ve fragmentech, které většinově zachytí ochranná vysutá konstrukce se sítí,
- plošně odpadly štukové výzdoby, omítky a konstrukční prvky stavby; na východní straně štuková výzdoba již téměř plošně chybí a dochází k postupnému rozpadu cihelného zdiva, na západní straně již téměř odpadla štuková výzdoba, fragmenty jsou dochovány,
- střecha přístřešku nástupiště není kompaktní a funkční, v místě světlíků chybí skleněné desky a dochází k přímému zatékání na dlažbu, okapy a svody zcela chybí, dlažba přístřešku je místy propadlá a pokračuje její plošná destrukce, kusy dlažby jsou poházeny v ploše mezi přístřeškem a kolejištěm dráhy, chybějící systém odvodu dešťové vody nad přístřeškem nástupiště a na straně budovy orientované ke kolejišti (chybí okapy a svody), vytlučená a chybějící historická dlažba na nástupišti, rozsáhlý propad konstrukce podlahy nástupiště na více místech – provizorně zakryto, dřevěné boční stěny přístřešku nástupiště jsou celoplošné v havarijním stavu,
- zdivo je v havarijním stavu (především v horní části fasád ve styku se střechou, plošný rozpad atik, pravděpodobně opukových říms a nároží stavby), provizorně provedené lokální přešpicování je nefunkční, místy již odpadlé,
- pod atikou chybí či jsou poškozené části prejzů kryjící štukové římsy,
- provizorní zakrytí střechy je místy vadně/neodborně položené a odchlíplé (stav dobře pozorovatelný především ze strany kolejiště), provizorní krytina nedoléhá k rovině střechy, či ji výrazně přesahuje, odtoková voda poté dopadá na nižší zděné

části staveb a tím narušuje zdivo a omítky resp. štukovou výzdobu, které následně dále degradují,

- chybějí okapy a je nefunkční systém odvodu vody ze střech hlavní budovy, což má za následek plošné zatékání vody do zdiva fasád.

Žalobkyni tak byla uložena dle § 41 odst. 1, § 46 odst. 1 a § 35 odst. 5 písm. a) památkového zákona správní trest úhrnné pokuty ve výši 300 000 Kč.

3. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve shrnul skutkový děj, přičemž zejména zdůraznil, že dotčená nemovitost je kulturní památkou zapsanou v Ústředním seznamu kulturních památek pod r. č. X a nachází se na území památkové rezervace v hl. m. Praze, prohlášené nařízením vlády č. 99/1971 Sb., o památkové rezervaci v hl. m. Praze. Upozornil, že dne 18. 10. 2018 obdržel současně s fotodokumentací podnět od Národního památkového ústavu, jenž zjistil, že se objekt kulturní památky nachází ve stavu dlouhodobého zanedbávání údržby, který může přejít v havarijní stav. Zároveň Magistrát připomněl, že s ohledem na neutěšený stav objektu bylo již žalobci v minulosti uloženo provést nápravná opatření ze dne 22. 5. 2017; a že dne 6. 6. 2014 vydal závazné stanovisko ve věci rekonstrukce nádraží V., avšak nařízené stavební úpravy k obnově interiérů kulturní památky nebyly dosud zahájeny.
4. Magistrát zdůraznil, že opakovaně vyzýval žalobkyni ke zpřístupnění kulturní památky za účelem ověření jejího stavu zejména provedením místního šetření či obhlídky jak jejího exteriéru, tak především jejího interiéru; konkrétně byla žalobkyně vyzvána přípisy ze dne 1. 12. 2017, ze dne 4. 12. 2017, ze dne 10. 1. 2018, ze dne 22. 11. 2018, ze dne 17. 12. 2018, ze dne 8. 1. 2019, ze dne 14. 1. 2019, ze dne 23. 1. 2019 (současně s pozváním k ústnímu jednání na 12. 2. 2019), ze dne 5. 2. 2019; žalobkyně však na žádnou z výzev o zpřístupnění kulturní památky tuto nezpřístupnila. Jelikož Magistrátu nebylo ze strany žalobkyně umožněno ověřit stav interiéru kulturní památky, pořídil ve věci toliko fotodokumentaci exteriéru kulturní památky z veřejně přístupného místa ve dnech 13. 12. 2018, 8. 1. 2019, 12. 2. 2019, 19. 2. 2019. Taktéž Magistrát poukázal na odborné vyjádření Národního bezpečnostního úřadu, jež bylo vypracováno za účelem zjištění skutečného stavebnětechnického stavu kulturní památky; a které je současně s podnětem Národního památkového úřadu a pořízenou fotodokumentací kulturní památky součástí podkladových materiálů ve správním spise.
5. Magistrát na základě shora uvedených obhlídek kulturní památky zjistil masivní a plošné odpadnutí omítkové vrstvy se štukovou výzdobou zejména na severovýchodním křídle vpravo od centrální části fasády směrem do ulice, a to vlivem plošného zatékání skrz střechu, zjevně vlhké zdivo; opadávání kusů výzdoby z fasád, omítek a cihelného zdiva ve fragmentech, které sice zachytí většinově ochranná vysutá konstrukce se sítí a část pod ní, ale část těchto fragmentů byla zaznamenána i mimo ochrannou síť na chodníku; chybějící okapy a svody, propadnutí dlažby, jejíž plošná destrukce pokračuje, okna jsou místy vysklena a otevřena atd. Magistrát proto uzavřel, že žalobkyně porušuje povinnosti uložené jí památkovým zákonem, když trvale o kulturní památku nepečuje, čímž dochází k její neustálé a postupné devastaci.
6. Oznámením o zahájení řízení o přestupku dne 28. 2. 2019 bylo se žalobkyní zahájeno řízení o přestupku. První ve věci nařízení ústní jednání na den 20. 3. 2019 bylo na žádost žalobkyně odročeno, ve věci se tak konalo ústní jednání až dne 17. 4. 2019, a to za přítomnosti zástupce žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně se ke stavu kulturní památky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obsáhle vyjádřil a proti vedení řízení uplatnil řadu námitek (viz protokol z ústního jednání ze dne 17. 4. 2019, jehož podstatná část byla vepsána na strany 7 a 8 prvostupňového správního rozhodnutí). Magistrát se následně k jednotlivým námitkám právního zástupce žalobkyně ve svém rozhodnutí vyjádřil. Konkrétně k výtce, že Magistrát nepostupoval v řízení správně, když neprovedl obhlídku kulturní památky, aby tak mohl být řádně zjištěn její stav, zdůraznil, že to byla naopak právě žalobkyně, kdo neumožnil Magistrátu k tomuto úkonu přistoupit. Co se týče námitek, že nikoli žalobkyně, nýbrž předchozí vlastník kulturní památky způsobil její zchátrání, které je nyní kladeno za vinu žalobkyni, Magistrát odkázal na údaje z veřejně přístupných rejstříků, z nichž vyplývá, že žalobkyně kulturní památku vlastní od roku 2012. Zopakoval, že si žalobkyně musí být vědoma povinností obsažených v § 9 odst. 1 památkového zákona, tj. povinnosti na vlastní náklady pečovat o zachování kulturní památky, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením či odcizením. Magistrát se vyjádřil i k tvrzení právního zástupce žalobkyně, že v březnu až v květnu 2017 mělo být žalobkyni přistoupeno k provedení účinných opatření proti klimatickým vlivům, novému zakrytí střechy, vyspravení stávajících krycích plachet, za účelem vyloučení zatékání do objektu, když vysvětlil, že uvedené tvrzení nebylo možno ověřit, jelikož žalobkyně neumožnila příslušným pracovníkům Magistrátu provedení obhlídky vnitřních prostor. Magistrát k právním zástupcem žalobkyně doloženému protokolu o provedení kontrolní prohlídky stavu nadstřešního zdiva včetně účinnosti dočasných opatření ze dne 7. 2. 2018, zpracovaného Ing. Š. konstatoval, že protokol se zabýval posouzením toliko provizorních řešení, které byly na objektu provedeny dle návrhu opatření v posudku ze dne 14. 1. 2014 s tím, že z protokolu jasně vyplývá, že je nutno v době co nejkratší kulturní památku opravit. Magistrát tak dovodil, že již v roce 2014 si musela být žalobkyně dobře vědoma toho, že stav kulturní památky je špatný, přesto nezačala provádět potřebné práce, které by byly zabránily jejímu dalšímu chátrání. Magistrát odmítl (nový) požadavek právního zástupce žalobkyně k přistoupení k obhlídce kulturní památky, neboť pokuta je žalobkyni v daném řízení ukládána za rozhodné období od 13. 12. 2018 do 28. 2. 2019; tudíž pozdější změny kulturní památky jsou v řízení irelevantní. K poukazu právního zástupce žalobkyně na platné stavební povolení žalobkyně vydané pro kulturní památku, Magistrát konstatoval, že podstatným bylo, že žalobkyně netvrdila, že by na objektu byly nějaké práce uskutečněny (byť na základě daného stavebního povolení).

7. Výši žalobkyni uložené pokuty Magistrát určil i s ohledem na majetkové poměry žalobkyně - viz přílohy k přípisu žalobkyně ze dne 7. 5. 2019, jimiž byly žalobkyni doloženy výpisy z jejích dvou bankovních účtů za období od 1. 3. 2019 do 31. 3. 2019, prokazující hotovostní zůstatek na každém z nich ve výši cca 1 000 Kč; dále ve věci přihlédl k výpisu z Katastru nemovitostí pro kat. úz. V., obec P., LV č. X; k cenové mapě stavebních pozemků hl. m. Prahy pro rok 2019 a k výpisu žalobkyně z obchodního rejstříku. Magistrát přitom z katastru nemovitostí zjistil, že vlastníkem kulturní památky a pozemků k ní příslušajících je žalobkyně. Z cenové mapy přitom zjistil, že cena za 1 m² parcely v lokalitě, kde jsou situovány pozemky ve vlastnictví žalobkyně, činí částku 10 220 Kč; tudíž hodnotu pozemků ve vlastnictví žalobkyně posoudil jako vysokou. Současně z výpisu společnosti žalobkyně z obchodního rejstříku vyplynulo, že jediným společníkem žalobkyně s podílem 200 000 Kč je obchodní korporace IMMO Slaný a. s., jejíž základní kapitál činí 2 000 000 Kč (splaceno 100 %) s předmětem činnosti: pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Ani společnost IMMO Slaný a. s. a ani žalobkyně nebyly ke dni porizení výpisů evidovány v insolvenčním rejstříku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Magistrát tedy při stanovení výše pokuty přihlédl k tomu, že žalobkyně je podnikatelským subjektem a s ohledem na shora zjištěné údaje týkající se jejích majetkových poměrů nepovažoval výši pokuty 300 000 Kč pro žalobkyni za likvidační.
9. Pro rozhodnutí ve věci si Magistrát, jak již zmíněno výše, vyžádal od Národního památkového ústavu odborné vyjádření ke stavu kulturní památky dle § 29 odst. 3 a § 31 odst. 2 písm. c), f), g) památkového zákona. Národní památkový ústav tak učinil podáním ze dne 29. 7. 2019, v němž uvedl, že se kulturní památka nachází ve stavu dlouhodobého zanedbávání údržby, což v konečném důsledku může přejít v havarijní stav. Stávající zajišťovací práce označil za nedostatečné.
10. Magistrát vyhodnotil společenskou nebezpečnost v tomto konkrétním případě jako nikoli nepatrnou, a to vzhledem k existenci přitěžujících okolností, které zvyšují společenskou nebezpečnost předmětného deliktního jednání žalobkyně. V této souvislosti zejména akcentoval skutečnost, že se žalobkyní vedl v oblasti své působnosti ve vztahu k předmětné kulturní památce v minulosti jak nápravné správní řízení dle ustanovení § 10 odst. 1 památkového zákona kvůli porušení povinností stanovených vlastníku kulturní památky na základě památkového zákona, kdy s ohledem na neutěšený stav objektu vydal rozhodnutí o uložení opatření (ze dne 22. 5. 2017, sp. zn. S-MHMP 1341820/2016), tak řízení o přestupcích dle totožné skutkové podstaty. Magistrát konstatoval, že závadný stav kulturní památky je žalobkyni dobře znám, jelikož ani po uložení opatření dle § 10 odst. 1 památkového zákona nedošlo z její strany ke zjednání nápravy (což vyhodnotil opět jako přitěžující okolnost); naopak konstatoval, že v řízení bylo jednoznačně zjištěno zhoršení stavu kulturní památky (což taktéž posoudil jako přitěžující okolnost). Magistrát proto zdůraznil, že bylo zapotřebí v dané věci stanovit sankci jednak způsobem, aby měla pro žalobkyni funkci motivační a zároveň, aby na ni působila jako trest i jako odstrašení pro jednání do budoucna. Žádnou polehčující okolnost v dané věci Magistrát nenalezl.
11. Žalobkyně s prvostupňovým správním rozhodnutím nesouhlasila, podala proti němu odvolání, které bylo žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutím zamítnuto. Žalovaný pro posouzení odpovědnosti žalobkyně měl dle § 9 odst. 1 památkového zákona za rozhodné toliko to, že po dobu, kdy je žalobkyně vlastníkem památky, tato chátrá; otázku, kdo skutečně zapříčinil závadný stav, označil v dané věci za zcela irelevantní. Vysvětlil, že odpovědnosti se žalobkyně nemůže zprostit, ani kdyby prokázala, že v neutěšeném stavu památka byla již v době, kdy k ní nabyla vlastnické právo. Žalovaný odmítl i odvolací námitku o porušení zásady *ne bis in idem* s poukazem na charakter přestupku, neboť se jedná o tzv. trvající přestupek, jenž je časově ohraničen ke dni doručení oznámení o zahájení řízení o přestupku; po tomto datu se již nemůže jednat o totožný skutek. K námitkám žalobkyně sporujícím výši uložené pokuty se žalovaný vyjádřil shodně jako prvostupňový správní orgán. Doplnil jen upozornění, že uložená sankce tvoří pouze 15 % maximální možné výše pokuty, kterou lze za vytýkaný přestupek uložit, tudíž se jedná o trest uložený při samé spodní hranici zákonné sazby.

II.

Žaloba, vyjádření žalovaného, ústní jednání

12. Žalobkyně v žalobě předně v obecné rovině namítala neústavnost a nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, taktéž správním orgánům vytkla porušení práva na spravedlivý proces a zkrácení svých práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Konkrétně žalobkyně s poukazem na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 93/2015 a ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, namítala nedostatečně provedené dokazování ve správním řízení. Byla přesvědčena, že správní orgány byly povinny i za situace, kdy žalobkyně nebyla ve věci aktivní, zajistit si pro rozhodnutí veškeré potřebné důkazy, jimiž by byly přestupky, které jsou žalobkyni kladeny za vinu, nepochybně prokázány, což se v dané věci nestalo. Jediným důkazem v daném řízení byla správními orgány pořízená fotodokumentace stavu kulturní památky pouze „z ulice“, nikoli formou obhlídky. Přičemž k prokázání stavebnětechnického stavu kulturní památky žalobkyně navrhovala vypracovat znalecký posudek, žalovaný tento důkazní návrh bez řádného vysvětlení neprovedl. Taktéž nesouhlasila s tím, že by k tak velkému zhoršení stavebnětechnického stavu kulturní památky mohlo dojít v rozhodné době od 13. 12. 2018 do 28. 2. 2019.
14. Žalobkyně namítala i nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. V bodech 10 až 12. žaloby obšírně s odkazy na judikaturu vyložila základní znaky správního a přezkoumatelného odůvodnění správního rozhodnutí s tím, že žalobou napadené rozhodnutí judikturním požadavkům neodpovídá, zejména v něm postrádala úvahy ohledně výše uložené pokuty. Žalobkyně vytkla žalovanému, že vůbec nevysvětlil, z jakého důvodu posoudil výši uložené pokuty za přiměřenou, správnou a odpovídající zásadám rovnosti před zákonem. Poznamenala, že zákonná sazba pokuty je v daném případě stanovena široce a správním orgánům je tak ponechána velká možnost správního uvážení; nicméně je pak nutno trvat na konkrétním a precizním zdůvodnění uložené výše. Žalobkyně měla za to, že *„od věci by vůbec nebyl rozbor uložených pokut v jiných srovnatelných (byť anonymizovaných) případech, k čemuž však v rámci rozhodnutí také vůbec nedošlo“* (viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2016, č. j. 6 A 45/2014 – 82, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, č. j. 3 As 11/2011 – 69); přičemž žalovaný na uvedené zásadní pochybení nereagoval. Taktéž žalobkyně namítala, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí řádně neuvedl, z jakého důvodu není výše uložené pokuty pro žalobkyni likvidační.
15. Zásadně nesouhlasila ani s posouzením svých majetkových poměrů v žalobou napadeném rozhodnutí, byla totiž přesvědčena, že poukaz žalovaného na sbírku listin obchodního rejstříku a na obecnou cenovou mapu pozemků nemůže *„v testu řádného dokazování a navazujícího věcně správného argumentování vůbec obstát“*. Namítala, že z obchodního rejstříku nelze objektivně a spolehlivě dovodit aktuální majetkovou situaci žalobkyně a cenová mapa nedává již z podstaty věci ani přibližnou odpověď na otázku reálné hodnoty památkově chráněných a zástavním právem zatížených nemovitostí.
16. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému zpět k dalšímu řízení.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 5. 2020 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Upozornil, že tyto jsou shodné s odvolacími námitkami, a proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde byly řádně vypořádány. Nad rámec zdůraznil, že to byl právě žalobce, kdo bránil řádnému provedení dokazování v dané věci, jelikož nezpřístupnil kulturní památku k provedení řádné obhlídky. Přesto je z pořízení fotodokumentace patrné, že k vytýkaným skutkům došlo. K návrhu žalobkyně na ustanovení znalce k posouzení řádného stavu budovy uvedl, že již Magistrát se s touto námitkou žalobkyně řádně vypořádal, když uvedl, že pokuta je žalobkyni ukládána za stav

kulturní památky v rozhodném období od 13. 12. 2018 do 28. 2. 2019, tudíž ohledání objektu poté, co rozhodné období již uplynulo, je v dané věci irelevantní. Žalovaný dále upozornil, že žalobkyně tento důkazní návrh formulovala toliko v obecné rovině, když nespecifikovala, z jakého oboru by měl být znalec ustanoven ani co by mělo být znaleckým posudkem prokázáno. Přičemž žalobkyně si mohla nechat potřebný znalecký posudek vypracovat a ve správním řízení jej předložit k důkazu. Navíc byl žalovaný přesvědčen, že se jednalo o zcela nadbytečný důkazní návrh, když z fotodokumentace je patrné, že na kulturní památce došlo k odpadnutí omítky a chybí na ní svody a okapy. Připomněl, že správní orgány nejsou vázány důkazními návrhy účastníků a provádějí pouze ty, jež jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci. Proto v dané věci postačila k řádnému zjištění stavu věci fotodokumentace exteriérů obhlídek provedených ve dnech 13. 12. 2018, 8. 1. 2019, 12. 2. 2019 a 19. 2. 2019. Akcentoval, že obhlídky byly provedeny odborně vybavenými pracovníky, kteří jsou schopni kvalifikovaně stav památky posoudit. Obzvláště v daném případě, kdy i laik je schopen posoudit stav kulturní památky jako špatný. K výtce žalobkyně, že ke zhoršení stavu kulturní památky nemohlo dojít v rámci rozhodného období, konstatoval, že z díkce § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona vyplývá, že se jedná o přestupek trvajících. Upozornil, že § 8 přestupkového zákona stanoví definici trvajících přestupku, z níž plyne, že trvajících přestupek trvá, pokud trvá protiprávní stav; mezníkem pro posouzení spáchání trvajících přestupku jako nového skutku a tedy nového přestupku je zahájení řízení o přestupku. V případech trvajících přestupků tak lze ukládat správní tresty i opakovaně, jde-li o totožné protiprávní jednání, které je znakem skutkové podstaty jednoho a téhož přestupku.

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
19. Na ústní jednání dne 11. 5. 2022 se žalobce nedostavil; podáním ze dne 9. 5. 2022 svou neúčast z jednání řádně omluvil a výslovně souhlasil s jednáním bez jeho účasti. Zástupce žalovaného správního orgánu byl na jednání přítomen, setrval na procesním stanovisku ve věci a odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Žalobkyně v žalobě navrhla provést důkaz výpisem z katastru nemovitostí ze dne 16. 4. 2016, LV č. X, obec P., k. ú. V. (na č. l. 28 – 29); soud však tuto listinu k důkazu nepřčetl, jelikož zjistil, že je součástí správního spisu, přičemž žalobkyně věrohodnost ani obsah listiny nespороvala.
21. K důkazu soud přečetl žalobkyní v žalobě navržený důkaz - článek „*Železniční stanice V.*“ z portálu www.pamatkovy.katalog.cz (na č. l. 31 – 32). Vůči provedenímu dokazování na ústním jednání nebyly vzneseny žádné námitky.

III.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění rozhodném (dále jen „s. ř.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Městský soud v Praze na tomto místě považuje za vhodné uvést, že otázky, které se dotýkají posuzovaného případu, byly v nedávné době řešeny ve skutkově podobných věcech, projednávaných u zdejšího soudu, a to v rozsudcích ze dne 1. 12. 2021, č. j. 14 A

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26/2021 – 56, a ze dne 20. 5. 2021, č. j. 11 A 30/2020 – 86. Přičemž soud se se závěry vyslovenými shora uvedenými senáty zdejšího soudu v těchto věcech ztotožnil, neshledal důvodu se od nich odchýlit, a proto z odkazovaných rozsudků do značné míry vycházel.

24. Podle § 9 odst. 1 věta první památkového zákona „*vlastník kulturní památky je povinen na vlastní náklad pečovat o její zachování, udržovat ji v dobrém stavu a chránit ji před ohrožením, poškozením, znehodnocením nebo odcizením*“;
25. Podle § 35 odst. 1 písm. c) památkového zákona „*právnícká nebo fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nepečuje o zachování kulturní památky, neudržuje ji v dobrém stavu, užívá ji způsobem neodpovídajícím jejímu kulturně politickému významu, památkové hodnotě nebo technickému stavu, nechrání ji před ohrožením, poškozením nebo znehodnocením nebo ji znehodnotí nebo zničí*“;
26. Podle § 35 odst. 5 písm. a) památkového zákona „*za přestupek lze uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1*“;
27. Podle § 37 přestupkového zákona „*při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména*
 - a) *k povaze a závažnosti přestupku,*
 - b) *k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,*
 - c) *k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,*
 - d) *u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,*
 - e) *u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,*
 - f) *u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,*
 - g) *u právnícké nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,*
 - h) *u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,*
 - i) *u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání*“.
28. Soud se nejprve bude zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost nelze správní rozhodnutí věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).
29. Soud, co se týče výtek žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí neodpovídá judikатурním požadavkům kladeným na správné a přezkoumatelné odůvodnění správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí, konstatuje, že tímto způsobem formulované výtky má za uplatněné v ryze obecné rovině. Proto soud k těmto námitkám rovněž toliko v obecné rovině konstatuje, že ve správním spise nezjistil ničeho, z čeho by bylo lze usuzovat na to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy i se základními zásadami správního řízení obsaženými v příslušné judikatuře správních soudů.

30. Jako první řádně specifikovaný důvod nepřezkoumatelnosti žalobkyně označila absenci úvah v žalobou napadeném rozhodnutí týkající se určení výše uložené pokuty. Z odůvodnění zejména prvostupňového správního rozhodnutí je však zcela zřejmé, že se již Magistrát velmi podrobně otázce určení výše pokuty věnoval. Soud konkrétně poukazuje na strany 10 až 11 a na strany 23 až 25 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde jasným a přehledným způsobem Magistrát popsal jednotlivé přítěžující okolnosti, jež v dané věci shledal (naopak žádná polehčující okolnost nebyla z jeho strany ve věci shledána). Magistrát tedy zdůraznil, že při určení výše sankce vzal v potaz zejména skutečnost, že k největší stavebnětechnické degradaci dochází u památkově nejhodnotnější součásti nemovitosti, a to zejména na její konstrukci a hodnotných prvků, které již prakticky neexistují či se nacházejí ve velmi špatném stavu; rovněž tak přihlédl k době, po kterou k destrukci kulturní památky dochází; akcentoval i skutečnost, že žalobkyně v závadném jednání pokračuje dokonce i poté, kdy jí již bylo uloženo nápravné opatření (na které nebylo ani reagováno); přihlédl i ke zjištěným majetkovým poměrům žalobkyně a uzavřel, že stav kulturní památky se dlouhodobě zhoršuje, jelikož o ni žalobkyně řádně v souladu se zákonem stanovenými povinnostmi nepečuje. Tudíž Magistrát přistoupil k určení takové výše pokuty, aby směřovala k naplnění účelu jak individuální, tak generální prevence a vedla žalobkyni ke změně jejího přístupu ke kulturní památce. Taktéž žalovaný se na straně 6 svého rozhodnutí (pasáž označená jako Ad 4) k výši a přiměřenosti uložené pokuty vyjádřil, když uvedl, že se plně ztotožňuje s předchozím posouzením této otázky Magistrátem a doplnil, že její výše byla stanovena při samé spodní hranici zákonné sazby (jde toliko o 15 % její maximální možné výše). Z uvedeného je dle názoru soudu zcela patrné, že oba správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí řádně zabývaly a pečlivě hodnotily určení výše pokuty.
31. Jako další důvody nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla absenci posouzení uložené výše pokuty za přiměřenou, správnou, odpovídající zásadám rovnosti před zákonem a taktéž postrádala vysvětlení závěru správních orgánů o tom, že uložená pokuta není pro žalobkyni likvidační. Soud však ani s těmito námitkami žalobkyně nesouhlasí a opět odkazuje na shora již citované strany správních rozhodnutí, kde je obsažen rozbor i těchto žalobkyní namítaných skutečností. Soud upozorňuje, že žalobkyní vytčené jednotlivé nesprávnosti tvoří *de facto* jeden obsahově ucelený soubor námitek opakovaně napadající určení výše pokuty. Proto soud toliko stručně shrnuje, že posuzovaná správní rozhodnutí jsou srozumitelná, jsou v nich obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro stanovení výše pokuty, a to i co do posouzení otázky přiměřenosti, neshledání její likvidační výše, když v této souvislosti se správní orgány zabývaly jak majetkovými poměry žalobkyně, které byly zjištěny zejména z výpisu z katastru nemovitostí, cenové mapy stavebních pozemků, výpisu z obchodního rejstříku, tak zohlednily i skutečnost, že žalobkyně je podnikatelským subjektem (viz zejména strany 10 – 11 prvostupňového správního rozhodnutí). Soud je přesvědčen, že odůvodnění určení výše pokuty, její přiměřenost a neshledání jejího likvidačního charakteru pro žalobkyni je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je

v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesťené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinností dostal. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“ Soud na tomto místě rovněž připomíná, že prvostupňové správní rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek.

32. K poukazu žalobkyně, že v žalobou napadeném rozhodnutí nebyl proveden rozbor uložených pokut v jiných srovnatelných případech, se soud ztotožňuje s posouzením této námitky senátem 11 A Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 11 A 30/2020 – 86, v němž soud uvedl následující: „... z žádného právního ustanovení výslovně nevyplývá, že by správní orgán při rozhodování o výši pokuty povinen konkrétně posuzovat jiné případy, případy jiných subjektů. Žalobce neuvádí žádné konkrétní námitky, ze kterých by bylo patrné, že žalovaný rozhodl v jeho věci odlišně od své rozhodovací praxe, žalobce konkrétně netvrdil žádné skutečnosti ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem. Odkaz na rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu je irelevantní, když je zřejmé, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 6. 2011 č. j. 3As 11/2011-69 otázku srovnávání výše uložených pokut v souvislosti s posouzením jiných konkrétně uvedených případů neřešil, obdobně to platí o rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2016 č. j. 6A 45/2014-82. Navíc je nutno konstatovat, že výše pokuty v konkrétní věci se odvíjí od konkrétních zjištění, která bývají rozdílná. Skutečnost, že některému subjektu je uložena pokuta určité výše automaticky neznamená, že stejnou pokutu musí správní orgán uložit i jinému subjektu, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti určité věci. V daném případě nelze odhlédnout od toho, že je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že šlo o opakované porušení povinnosti, spočívající v neposkytnutí součinnosti kontrolnímu správnímu orgánu.“ Uvedené lze bez dalšího vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Soud pouze dodává, že předmětná výtku žalobkyně nebyla v doplnění odvolání ze dne 18. 11. 2019 formulována jako řádná námitka, nýbrž byla nadnesena pouze jako názor žalobkyně: „... od věci by vůbec nebyl rozbor uložených pokut v jiných srovnatelných případech...“, soud tak nespátňuje pochybení na straně žalovaného, když toto ryze obecné tvrzení v odůvodnění rozhodnutí nezmínil a tudíž ani nevypořádal.
33. Námitku nepřezkoumatelnosti tedy soud neshledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Žalobkyně ve vztahu k uložené výši pokuty nesouhlasila ani s posouzením jejích majetkových poměrů v žalobou napadeném rozhodnutí, byla totiž přesvědčena, že poukaz žalovaného na sbírku listin obchodního rejstříku a na obecnou cenovou mapu pozemků nemůže z důkazního hlediska obstát. Soud uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod 2092/2010 Sb. NSS, pokud odmítne účastník řízení doložit nebo nedoloží-li své majetkové poměry, je správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení. Nevede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán učinit základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení i na základě odhadu (tzn. do určité míry obdobně jako trestní soud při posouzení majetkových poměrů pachatele odhadem při určování výměry peněžitého trestu; obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017-33, nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017-41).
35. Z žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně k prokázání svých osobních a majetkových poměrů neposkytla veškerou potřebnou součinnost, o kterou ji prvostupňový správní orgán požádal již na ústním jednání dne 17. 4. 2019 (viz protokol o ústním jednání o přestupku). Je sice pravdou, že žalobkyně k prokázání špatných majetkových poměrů předložila Magistrátu dva výpisy ze dvou na její jméno vedených bankovních účtů, na nichž vykazovala disponibilní zůstatek ve výši cca 1 000 Kč. Jednalo se však pouze o výpisy za období měsíce března roku 2019, kdy po tuto dobu nebyly na účtech zpracovány žádné transakce a pokaždé se částka počátečního zůstatku shodovala s částkou konečného zůstatku. Žalobkyně ani správním orgánům a ani následně soudu během soudního řízení neposkytla žádná tvrzení a ani důkazy, jimiž by své majetkové poměry jakkoli blíže specifikovala. Správní orgány proto zcela správně shledaly předložené bankovní výpisy za nedostatečné podklady pro objektivní zjištění majetkových poměrů žalobkyně a vycházely ze skutečnosti, že osobní a majetkové poměry jsou na mnohem vyšší úrovni, než jak se snaží žalobkyně prezentovat. K tomuto přesvědčení je zcela logicky vedly údaje obsažené ve výpisu z Katastru nemovitostí pro kat. úz. V., obec P, LV č. X; v cenové mapě stavebních pozemků hl. m. Prahy pro rok 2019 a ve výpisu žalobkyně z obchodního rejstříku. Z uvedených listin totiž vyplynulo, že žalobkyně je vlastníkem kulturní památky a přilehlých pozemků, jejichž oficiálně stanovená cena za 1 m² parcely v lokalitě činí částku 10 220 Kč; správně tedy dovodily, že hodnota nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně je vysoká. Dále zjistily, že jediným společníkem žalobkyně s podílem 200 000 Kč je obchodní korporace IMMO Slaný a. s., jejíž základní kapitál činí 2 000 000 Kč (splaceno 100 %), jejímž předmětem činnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Ani společnost IMMO Slaný a. s. a ani žalobkyně přitom nebyly ke dni pořízení výpisů evidovány v insolvenčním rejstříku (viz strana 10 – 11 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí). Pokud má žalobkyně za to, že správní orgány nemohly na základě opatřených podkladů dospět k dostatečně zjištěnému majetkovému stavu, měla pak sama žalobkyně v průběhu správního řízení poskytnout alespoň základní údaje o svých majetkových poměrech a také je věrohodným způsobem doložit či umožnit správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Úroveň součinnosti účastníka řízení totiž do značné míry ovlivňuje výslednou preciznost posouzení možné likvidační povahy pokuty ve vztahu k jeho poměrům. V tomto směru pak rozhodně nelze vytýkat správním orgánům nesprávné zohlednění reálné hodnoty památkově chráněných a zástavním právem zatížených nemovitostí. V této souvislosti soud jednak zdůrazňuje, že tato žalobní výtku byla opět žalobkyní uplatněna v ryze obecné rovině. Žalobkyně nikterak nekonkretizovala aktuální výši zástavy v rozhodné době a ani nesdělila, jak vysoká částka (ani z jakého

konkrétního bankovního účtu) je na úhradu dlužné částky splácena, když je zřejmé, že ani z jednoho z žalobkyní doložených účtů není žalobkyni strhávána žádná platba na úhradu zástavy; pak zde z logiky věci musí existovat ještě další účet, ze kterého je žalobkyní tvrzená zástava hrazena. Co se týče údajů zjištěných z cenové mapy pozemků žalobkyně, z nichž správní orgány podpůrně při zjišťování majetkových poměrů žalobkyně vycházely, soud nepochybuje o jejich věrohodnosti, tato ani nebyla žalobkyní sporována a má tak tento způsob orientačního určení ceny majetku žalobkyně za správný. Jak již uvedeno shora, správní orgány ukládají sankci v určitém konkrétním případě, kdy reagují na specifika každé dotčené věci.

36. Soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-42, uvádí, že výčet okolností, k nimž správní orgán při určování druhu a výměry správního trestu přihlíží, je demonstrativní. Správní orgán musí zhodnotit všechny relevantní okolnosti posuzovaného skutku, avšak není povinen se vyjadřovat ke všem okolnostem uvedeným v zákoně, nejsou-li v konkrétním případě dány (Brož, J. In: Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 37). Není proto třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem zkoumaly naplnění každého z nich (nebo jakéhokoliv myslitelného kritéria nad rámec výslovného demonstrativního výčtu). Účelem daného ustanovení je poskytnout správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36). Majetkové poměry žalobce jsou jednou z okolností významných pro určení individuální výše sankce, včetně požadavku na její nelikvidační výši. Samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil své funkce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1 As 498/2020-29). K majetkovým poměrům přestupce tedy správní orgán přihlédne jako k jedné z okolností při určování druhu a výměry správního trestu, je-li to pro uložení zamýšlené sankce relevantní. Jedná se o případy hrozícího likvidačního charakteru sankce, ať již vzhledem k její výši samotné, nebo na základě námitky přestupce.
37. Soud opakuje, že žalobkyně k otázce majetkových poměrů v řízení sama žádné relevantní informace neposkytla. Byť v žalobě tvrdila, že na kulturní památce vážne zástavní právo, nikterak nespecifikovala výši dluhu vážnouceho na dotčených nemovitostech a ani své tvrzení o jeho existenci neosvědčila, když z jí předložených měsíčních výpisů bankovních účtů tato skutečnost nevyplývá. Přestože žalobkyně spороvala správními orgány zjištěnou hodnotu dotčených nemovitostí v kat. úz. V., neuvedla, jaká je tedy dle jejího názoru jejich reálná cena a opět ani toto tvrzení neosvědčila. Správní orgány proto za dané situace zohlednily majetkové poměry žalobkyně zcela dostatečně a přesvědčivě. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení (ani v soudním řízení) netvrdila žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro ni mohla být uložena pokuta likvidační. Měla-li by žalobkyně za to, že jí prvostupňový správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na ní, aby při podání odvolání konkrétně uvedla, z jakých důvodů se domnívá, že je pro ni výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložila. Žalobkyně však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti v průběhu celého správního řízení neuvedla. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly, ani v této souvislosti jinak zpochybňovat jejich postup a přijaté závěry. Jak vyplývá z výše zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133, předpokládá se určitá

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].

38. Podle soudu přitom z obsahu správního spisu nevyplývá nic, co by nenasvědčovalo tomu, že by snad uložená pokuta byla pro žalobkyni nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Úhrada pokuty žalobkyni jistě zasáhla, to však souvisí se samotnou podstatou trestu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pociťovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Soud proto vzhledem ke všemu výše uvedenému shledal i tuto námitku žalobkyně nedůvodnou.
39. Pokud jde o námitku žalobkyně, že dokazování nebylo ve správním řízení provedeno v dostatečném rozsahu, jelikož jediným důkazem, který byl ve věci pořízen, byla fotodokumentace stavu kulturní památky pořízená pouze tzv. „z ulice“ a nikoli formou řádné obhlídky, lze uvést následující. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá. Žalobkyně však tuto požadovanou součinnost neposkytla, když opakovaně ve dnech 13. 12. 2018, 8. 1. 2019, 12. 2. 2019, 19. 2. 2019 neumožnila Magistrátu vstup do kulturní památky za účelem ověření stavu jejího interiéru. Skutečnost, že kontroly byly příslušnými pracovníky Magistrátu prováděny pouze z veřejně přístupných míst v okolí kulturní památky, je důsledkem neplnění povinností ze strany žalobkyně, což sama žalobkyně potvrzuje. Ovšem pak z logiky věci nelze klást za vinu správním orgánům, že neprovedly řádně obhlídku kulturní památky, jak to činí žalobkyně. Správními orgány byl bez pochyby v dané věci zjištěn špatný stav exteriérů kulturní památky popsáný ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ten tedy mohl být, a také byl, jak vyplývá z protokolů o kontrole, pořízené rozsáhlé fotodokumentace, z podnětu a z písemného vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 29. 7. 2019, zjištěn, aniž bylo nutno vstoupit dovnitř kulturní památky (tj. i z „ulice“ jak namítá žalobkyně).
40. Co se týče námitky žalobkyně, že dokazování ve věci nebylo doplněno o vypracování znaleckého posudku, týkající se stavebnětechnického stavu kulturní památky, aniž by se žalovaný s touto námitkou vypořádal, soud upozorňuje, že tato konkrétní námitka nebyla žalobkyní v odvolání (ani v doplnění odvolání) vznesena, tudíž žalovaný nebyl povinen se s ní v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádávat. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce na ústním jednání dne 17. 4. 2019 učinil návrh na doplnění dokazování formou provedení řádného posouzení stavu kulturní památky ohledáním za účasti příslušného znalce z oboru, návrh na vypracování znaleckého posudku zde uplatněn nebyl. Magistrát se s důkazním návrhem na provedení nového ohledání kulturní památky řádně na straně 10 svého rozhodnutí vypořádal, když vysvětlil, že pokuta je ukládána za období rozhodné od 13. 12. 2018 do 28. 2. 2019, tudíž ohledání kulturní památky za účelem posouzení jejího stavu po tomto rozhodném období posoudil jako irelevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

41. Ani výtku žalobkyně, že ke správními orgány tvrzenému velkému zhoršení stavebnětechnického stavu kulturní památky, nemohlo dojít za tak krátký časový úsek rozhodného období, soud nevyhodnotil jako důvodnou. Soud poukazuje na stranu 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný této námitce věnoval a správně vysvětlil s odkazem na § 9 odst. 1 památkového zákona, že vlastník kulturní památky je ze zákona povinen na vlastní náklady řádně o kulturní památku pečovat tak, aby nedocházelo k jejímu znehodnocení a zchátrání. Toto je příslušná skutková podstata žalobkyni vytýkaného přestupku – tj. řádné nepečování, neudržování památky v dobrém stavu atp., což bylo v dané věci žalobkyni prokázáno. Podstatné v dané věci není, zdali v rozhodné době došlo k tak masivnímu zchátrání kulturní památky, nýbrž že tento stav byl po rozhodnou dobu zjištěn (jde totiž o tzv. trvalý přestupek). Soud uzavírá, že provedené dokazování ve správním řízení má za dostatečné. Skutkové závěry správních orgánů mají oporu ve správním spise. Správní orgány tak dostály svým povinnostem podle § 50 odst. 3 správního řádu.
42. Soud k ryze v obecné rovině uplatněným námitkám žalobkyně, jimiž bez jakékoli bližší specifikace sporovala neústavnost, nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, porušení práva na spravedlivý proces a zkrácení svých práv, taktéž jen v obecné rovině uvádí, že žádná taková pochybení ze správního spisu nevyplynou, tudíž tyto námitky shledal zcela nedůvodné.
43. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobkyni uložena pokuta za přestupek dle § 35 odst. 1 písm. c), odst. 6 písm. a) památkového zákona, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 2 000 000 Kč. Soud přitom shledal, že v důsledku pozdějších novelizací nedošlo k žádným změnám dotčeného zákonného ustanovení – jak skutková podstata, kterou byla žalobkyně shledána vinnou, tak výše maximální možné sankce za spáchání tohoto přestupku zůstala beze změny. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobkyni příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.